

Luk. 2:22-40, Kyndelsmässodagen 130203

Visst är det liksom en tavla som målas upp framför oss. Det är inte svårt att liksom se det som händer framför en.

Josef och Maria kommer till templet. Det är dags för Marias rening. En kvinna betraktades som oren i 40 dagar efter födseln om det var en pojke, i 80 om det var en flicka. Nej visst känns det både främmande och konstigt. Men det säger något om tiden de levde i. Och det säger oss också, att det barn som föräldrarna bar i sina armar. Senare skulle te sig än mer omvälvande och radikal med sitt sätt att tala och handla. Nej det är kanske inte så konstigt att man 30 år senare gör allt för att göra sig av med honom. Ett evangelium om allas lika värde.

Men de kommer inte bara för Marias orenhet. De kommer också med sitt nyfödda barn till templet. De ska bära fram honom inför Herren. Precis som vi själva gör vid barndop eller välsignelser. Vi bär fram, vi nämner barnet inför Gud, vi tackar och ber. Det som föräldrarna idag slipper, det är att offra. Josef och Maria tar två turturduvor. Lagen förskriver egentligen ett lamm, men duvorna kunde räcka om man inte hade så gott ställt.

Och mer i brytningen mellan gamla och nya testamentet kan man väl knappast komma. Vi befinner oss i templet och de gamla offer och reningslagarna gäller. Man är mitt inne de gamla sederna och bruken. Men det barn som de bär på, det barnet är grunden för det nya, ja han själv är det nya. Det nya evangeliet, budskapet, tron, sättet att leva och vara.

Ja, där, mitt i allt så händer det, tavlan som målas upp framför oss. Kan ni se det framför er? Två kanske lite osäkra föräldrar. Kanske hade dom aldrig varit i templet förut. Det är mycket folk runtomkring. Och månglarna, ja dom känner vi ju till, dom ropar ut sina varor. Kanske är det en enda stor röra av mötesplats, marknad och helig helgedom.

Men för några personer så händer någonting oväntat denna dag. Först är det Symeon som får syn på dom och kommer dom till mötes. Vi förstår att han är gammal, att han är rättfärdig och from. Han har av Gud fått reda på att han inte ska dö förrän han med egna ögon sett den efterlängtrade Messias. Kanske har han väntat länge, kanske är han trött på att både vänta och att leva.

Men så på håll får han se hur det han väntat på är väg över tempelgården. Och kan ni se hur allting liksom stannar upp för dom. Runtomkring fortsätter allt som vanligt. Men för den lilla gruppen blir det stilla. Och den gamle mannen säger det som så många av oss själva har sagt, -"får jag hålla?" Han tar barnet i sina armar, tittar in dess ögon och ser Gud. I de små klara ögonen ser han Gud. Och han förstår att han har nu sett det han behöver se. Upplevt det han behöver uppleva. Gud har visat sig för honom. "Herre nu låter du din tjänare gå hem i frid som du har lovat." Tänk mina vänner att kunna få säga så när ens tid är inne.

Och sen kommer Hanna och sällar sig till dem. Också hon gammal och from, änka sedan många år. Nu hade templet blivit hennes hem. Där tjänade hon Gud med fasta och bön.

Också hon känner igen barnet fast hon aldrig sett det förut. Också hon ser att här kommer någonting nytt, någonting viktigt för oss. Guds messias bärs som ett barn in i templet. Ja, mitt i bruset kunde dessa två, Symeon och Hanna urskilja detta lilla enda barnet, men också i det, se det stora och ofattbara.

Och plötsligt slår det mig, de två är inte vilka som helst. Det fanns en väntan hos dem. Det fanns en förväntan hos dem. De väntade på något, de väntade på någon. En som skulle befria, frälsa, rädda och förändra...

Och i detta barn, ca 40 dar gammal ser dom allt detta. Dom är gamla, dom är fromma, men framför allt, dom hade en väntan och förväntan.

Jag känner mig inte särskilt gammal, men säkert i mångas ögon, inte minst mina barns är jag bara en gammal stofil. Och med fromheten är det kanske både si och så. Men också det får jag nog lägga över i betraktarens ögon.

Men hur är det med min förväntan? Hur är det med min förväntan om att något eller någon kanske kommer i min väg. Att det finns något eller någon som vill berätta och visa nått för mig.

Och hur är det med din förväntan, din förväntan att det barn som bärs emot dig kan ha ett budskap till dig, en hälsning från nånting mycket, mycket större?

Symeon och Hanna kände igen det dom väntade på. Även om det nog hade varit mycket mera logiskt att hålla utkik efter män med makt, efter kungar och tronar. Men i det oväntade fann de Gud. Visst känns julens budskap igen. Att i det lilla hitta det största. Att i barnet ana Gud.

Och man undrar hur många tillfällen som gått en förbi, för att man liksom tittat åt fel håll, tittat efter fel saker. Och hur många gånger har Gud vilja berätta något för mig, men jag har varit så förtvivlat upptagen med mig själv och med mitt. Att jag varken sett, hört eller förstått nånting.

Det pågår ett intensivt pockande på vår uppmärksamhet, och det är mycket vi ska, och förväntas ta del av. Så det är inte lätt. Det är inte lätt att höra och se, inte minst det lilla och lågmälda. Och om vi nu har så svårt att se och lyssna utåt. Hur ska vi då kunna lyssna inåt. Vad vill jag, vad önskar jag och längtar efter?

Eller kanske letar bara helt enkelt där vi är vana att söka. Efter det stora, det mäktiga. Ja, vem förväntar sig att svaret skulle kunna vara ett barn, när det finns mäktiga män, kungar och idoler att lyssna på?

Att söka Gud, att ana Gud. Det är en stor och viktig uppgift för en människa. Jag säger inte att den skulle vara helt lätt, men att den är stor och viktig. För har vi börjat ana Gud, så har vi då börjat ana vad det är att vara människa. Jag säger inte förstå, utan just ana. Men det sätter in oss i ett sammanhang, ett sammanhang med skapelsen, och med skaparen själv. Jag och vi, vi är inte bara utlämnade åt oss själva. Människan är större, människan är alltid större.

Och har också vi en gång liksom tittat in i barnets klara ögon, då har vi också blivit förbundna med andra, med människorna runtomkring oss. Inte bara det att vi kan förstå att vi alla hör ihop, att vi inte kan leva avskärmade från varandra. Utan också det, Gud i mig, Gud i dig. Att möta andra, att verkligen möta andra, med öppna sinnen. Det är också det, att ana Gud, att möta Gud.

Det öppna sinnet, väntan och förväntan att något kan ske, att någon vill säga mig något. Att vara i stunden och att vara i ögonblicket....

Nej det finns många ögon att titta in i, och livet är fullt av möten, och de flesta, de är nog ganska vardagliga och triviala. Men ibland kanske, ibland så kan det liksom glimma till. Ofta ser jag det som hände först efteråt, och det är kanske inte så illa det. Nej, hur många av oss har inte varit med om att man efteråt. Att man efter möten, sammanhang och tillfällen, sagt till sig själv, där hände det nått. Där blev liksom ett plus ett inte bara två.

Väntan. Förväntan. Och blick för det oväntade.